

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **RSDr. J. H.,** zastoupený Mgr. Radomilem Kožuským, advokátem se sídlem Sokolovská 68/105, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor územního plánování a stavebního řádu,** Třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2015, č. j. KUZL 18636/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2017, č. j. 22 A 61/2015 – 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 7. 5. 2014 povolil Městský úřad Valašské Meziříčí k žádosti stavebníka DEZA, a.s. stavbu: 49/2012 Skladovací a spalovací zařízení pro využití druhotného energetického zdroje (dále jen „spalovna“). Rozhodnutí o povolení stavby nabylo právní moci 11. 6. 2014.

[2] Žalobce je spolu se stavebníkem a dalšími osobami spoluvlastníkem podílu na pozemcích parc. č. X, X a X v k. ú. X (dále též „dotčené pozemky“). Tyto pozemky

bezprostředně sousedí s částí areálu, kde je umístěna stavba. V katastru nemovitostí jsou dotčené pozemky vedeny jako ostatní plocha, se způsobem využití manipulační plocha (parc. č. X a parc. č. X) a ostatní komunikace (parc. č. X), s výměrou pozemků je 30 m^2, 80 m^2 a 103 m^2.

[3] Stavebník podal dne 26. 11. 2014 žádost o změnu stavby před dokončením. Tato změna spočívala v úpravě velikosti prostoru skladování těžké dehtové topné směsi (dále jen „sklad DTS“) bez konstrukčních a funkčních změn, a v úpravě dispozičního uspořádání objektu zázemí obsluhy a příslušných rozvoden.

[4] Městský úřad změnu stavby povolil dne 14. 1. 2015. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, avšak žalovaný jeho odvolání v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

II. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji však zamítl jako nedůvodnou.

[6] Soud předně konstatoval, že je povolán toliko k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce. Námitkou, že ve správním řízení bylo nesprávně doručováno osobám, které jsou již několik let zesnulé, se proto nezabýval.

[7] Námitce nedostatečné odbornosti autorizovaného technika pro požární bezpečnost J. S. a autorizovaného inženýra pro technologická zařízení staveb Ing. V. K. soud nepřisvědčil. Poukázal na to, že se touto námitkou rozsáhle a pečlivě zabýval již žalovaný. Ani krajský soud tedy neshledal důvodnost námitky nedostatečné odbornosti těchto osob.

[8] Stěžovatel sice namítal, že z projektové dokumentace v rozporu s tvrzením žalovaného vyplývá, že pozemky v jeho vlastnictví budou používány k dopravní obslužnosti stavby (manipulační plocha, příjezd, skladování, staveniště). Podle soudu však z projektové dokumentace takový způsob využívání pozemků nevyplývá. Soud poukázal na územní plán, v němž jsou tyto pozemky vymezeny jako plochy výroby a služeb. Nadto jsou součástí stavebníkova uzavřeného areálu.

[9] Soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Správní orgány obou stupňů se podle krajského soudu řádně zabývaly žalobcovou námitkou týkající se kontaminace a správně poukázaly na kladná vyjádření příslušných dotčených orgánů a na rozsah řízení o změně stavby před dokončením. Zmínka žalovaného o možnosti řešit vlastnické spory soudní cestou představovala pouze radu žalovaného s ohledem na tvrzení žalobce, že mu stavebník brání v přístupu na jejich společné pozemky. Toto vyjádření žalovaného nad rámec nutného v dané věci nemělo žádný vliv na řízení o změně stavby.

[10] Ostatní námitky soud považoval za doručené po zákonné lhůtě, proto se jimi dále nezabýval.

III. Kasační stížnost

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[12] Podle stěžovatele krajský soud (a před ním i žalovaný) měl předmětná rozhodnutí zrušit, a to z úřední povinnosti. Stěžovatel napadá postup správních orgánů, které špatně stanovily okruh účastníků řízení a doručovaly veřejnou vyhláškou již zesnulým osobám. Měly řízení podle § 64 odst. 1 písm. d) či e) přerušit a zjistit potenciální dědice. Případně měly dle § 32 ustanovit takovým osobám opatrovníka. Stěžovateli je známo hned několik potenciálních dědiců, kteří by mohli být účastníky řízení. Jedná se o závažné procesní pochybení správních orgánů, kterým došlo k porušení práv stěžovatele, jakož i dalších účastníků na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny. Stěžovatel je přesvědčen, že stanoviska opomenutých účastníků řízení mohla být v rámci správního řízení v zájmu ochrany jeho veřejných subjektivních práv. Rozhodnutí soudu (stejně tak rozhodnutí správních orgánů) je z toho důvodu nezákonné.

[13] Ustanovený autorizovaný technik pro požární bezpečnost J. S. se v řízení o změně stavby nijak nevyjádřil. Akceptace takové nečinnosti ze strany správního orgánu je vyznaným procesním pochybením, neboť v důsledku toho správní orgány nebyly sto posoudit nebezpečnost této stavby. Stavebník v průmyslovém areálu ve značném rozsahu nakládá s nebezpečnými chemickými látkami. Jedná se již o třetí spalovnu a existuje tak velké nebezpečí havárie. Postupem správních orgánů došlo k povolení stavby bez požadovaného stanoviska. Přijaté řešení nebylo v souladu s veřejným zájmem.

[14] Stěžovatel stále trvá na pochybnostech o odbornosti autorizovaného technika pro požární bezpečnost J. S., jakož i autorizovaného inženýra pro technologická zařízení staveb Ing. V. K. Podle stěžovatele soud pochybil, když neprovedl navrhované důkazy (tj. ustanovení znalce k posouzení odbornosti těchto osob) a spokojil se pouze s vyjádřením žalovaného. Otázka odbornosti těchto osob byla v daném případě zásadní. Takový znalec by rovněž objektivně posoudil projektovou dokumentaci změny stavby zpracovanou panem Ing. V. K. a požárně bezpečnostní řešení změny stavby zpracované panem J. S.

[15] Z veřejně dostupných zdrojů (živnostenský rejstřík) stěžovatel zjistil, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně pan J. S. neměl dostatečnou kvalifikaci vykonávat funkci autorizovaného technika pro stavbu. Z informací poskytnutých stěžovateli na příslušném odboru městského úřadu pan svou odbornost dále neprohluboval (v rozhodné době neměl speciální školení požadované Ministerstvem vnitra). J. S. nepochybně nebyl dostatečně kompetentní. Autorizovaný inženýr pak stěžovateli při ústním jednání neodpověděl na žádnou z jeho námitek a odkazoval na projektovou dokumentaci, což rovněž potvrzuje jeho nekompetentnost. Veškeré pověřené osoby se buď ke změně stavby nevyjádřily, nebo nebyly schopny se bezprostředně vyjádřit na položené dotazy. Krajský soud si měl od uvedených osob vyžádat předložení příslušných oprávnění, kterými by byla prokázána jejich odbornost.

[16] Soud se nijak nevypořádal s námitkou stěžovatele, že v rámci změny stavby nedošlo ze strany J. S. k jakémukoliv odbornému vyjádření. Soud se nevypořádal ani s namítanou

nedostatečnou odborností těchto autorizovaných osob a napadený rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný.

[17] Podle stěžovatele soud pochybil, když se s ohledem na lhůtu k podání žaloby dle § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. nezabýval jeho námitkami ze dne 19. 1. 2016. Tyto námitky byly reakcí na vyjádření žalovaného a upřesňovaly žalobní body. Zejména námitka, že stavebník nepředložil správnímu orgánu prvního stupně (ani v předcházejícím řízení o povolení stavby) studii EIA, je zcela jednoznačně důvodem, jímž se měl soud zabývat ze své úřední činnosti. Co se posouzení vlivů týče, argumentace správních orgánů, že stavba je v uzavřeném areálu, jehož oplocení je asi 2,5 m vysoké, tudíž nebude mít na okolí negativní vliv, je zcela bezpředmětná a nelogická. Karcinogenní emise budou mít jednoznačně vliv na ovzduší i v přilehlých obcích vzdálených 100 a více metrů. Není pravda, že se správní orgány námitkou kontaminace pozemků a podzemních vod řádně zabývaly. Vypořádání předmětných námitek považuje stěžovatel za nedostatečné, a tudíž nepřezkoumatelné.

[18] Závěrem stěžovatel poukázal na výhružky a anonymní urážky, kterým čelil v průběhu správního řízení jen proto, že se snažil hájit svá práva.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na své dosavadní argumentaci a ztotožnil se s právním názorem krajského soudu.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejprve Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ke kterému je povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[23] Podle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s námitkami uvedenými v podání ze dne 19. 1. 2016, které stěžovatel doručil soudu poté, co došlo k převzetí zastoupení v této věci advokátem. Podle názoru stěžovatele argumenty z tohoto podání svým obsahem konkretizovaly žalobní body vznesené v žalobě ze dne 11. 6. 2015, reagovaly na vyjádření žalovaného ze dne 5. 10. 2015, případně je soud měl vypořádat z úřední povinnosti

[24] Kasační soud dospěl z obsahu podání stěžovatele ze dne 19. 1. 2016 k závěru, že se materiálně skutečně jedná o nově uplatněné námitky, nikoliv o upřesnění žalobních bodů. Ani argumentu, že stěžovatel toliko reagoval na tvrzení přednesená žalovaným v jeho vyjádření, soud nemůže přisvědčit – žalovaný se totiž vyjadřoval konkrétně k návrhu na osvobození od soudních poplatků a návrhu na přiznání odkladného účinku

žalobě. Dále kasační soud konstatuje, že z právní úpravy ani z dosavadní judikatury správních soudů neplyne, že by se soudy měly *ex offo* zabývat zohledněním studie EIA v řízení o povolení stavby či její změny.

[25] Je tedy zřejmé, že šlo o nově uplatněné námitky po lhůtě stanovené § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud nepochybil, když se námitkami stěžovatele uplatněnými po žalobní lhůtě nezabýval.

[26] Kasační soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se správní orgány řádně vypořádaly s namítanou potenciální kontaminací dotčených pozemků. Krajský soud na straně 4 svého rozsudku odkázal na konkrétní části rozhodnutí žalovaného, v nichž se správní orgán těmito argumenty stěžovatele zabýval. Není úkolem soudů, aby donekonečna rekapitulovaly odpovědi, jichž se účastníkům dostalo již ve správním řízení. Soud proto nepochybil, když se v rámci věcného vypořádání zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých právní názor stěžovatele nemohl obstát (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace a krajský soud této povinnosti v nyní projednávané věci beze zbytku dostál.

[27] Totéž lze konstatovat i u další námitky stěžovatele, totiž že se soud opomenul vypořádat s odborností osob autorizovaného technika a autorizovaného inženýra. Není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Na straně 3 odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud odkázal na konkrétní část rozhodnutí žalovaného (strana 9) a s posouzením jeho námitek se plně ztotožnil. Za této situace by i podle kasačního soudu bylo ustanovení znalce nadbytečné.

[28] Napadený rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Krajský soud vyložil, proč považoval žalobu za nedůvodnou, vypořádal se se všemi žalobními body a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Námitky stěžovatele, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jsou nedůvodné.

[29] Stěžovatel namítá, že došlo k významnému procesnímu pochybení na straně žalovaného, když se v rámci řízení o změně stavby k projektové dokumentaci nijak nevyjádřil stanovený autorizovaný technik pro požární bezpečnost J. S. Krajský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, že se na projektové dokumentaci v souladu s právními předpisy podílela celá řada spolupracujících osob pod vedením autorizované osoby Ing. V. K. z důvodu, že problematika přesahovala rozsah oboru či specializace autorizované osoby. Kasačnímu soudu není jasné, v jakém smyslu se k projektové dokumentaci měl dále J. S. vyjádřit. Tato námitka je tak (i s ohledem na její obecnost) nedůvodná.

[30] Kasační soud dává stěžovateli za pravdu v tom, že stavebník v průmyslovém areálu nepochybně nakládá s nebezpečnými chemickými látkami. Krajský soud se však stěžovateli pokusil v napadeném rozsudku ozřejmit, že bezpečnostní zabezpečení proti únikům toxických látek nebylo předmětem řízení o změně stavby před dokončením – toto řízení o bezpečnostním zabezpečení bylo dle správního spisu ukončeno rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014, č. j. MěÚVM 11167/2014, přičemž žalovaný ve svém stanovisku ze dne 18. 11. 2014, č. j. KUZL 66454/2014, konstatoval, že skladovací část byla ve zjišťovacím řízení posouzena bez požadavku na celkové posouzení. Stěžovatel se proto nemusí obávat, že by bezpečnostní situace v okolí spalovny byla touto změnou stavby před jejím dokončením jakkoliv dotčena. Námitka, že v důsledku rozhodnutí žalovaného hrozí velké nebezpečí havárie, je tudíž nedůvodná.

[31] Konečně spatřuje stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku rovněž v tom, že podle něj soud „překryl“ nezákonnost stanoveného okruhu účastníků řízení o změně stavby. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že stěžovatel je v řízení před správními soudy ze zákona oprávněn dovolávat se toliko ochrany svých vlastních veřejných subjektivních práv (§ 4 ve spojení s § 65 s. ř. s.). Z toho důvodu není možné, aby uplatňoval námitku nesprávného procesního postupu žalovaného vůči jiným účastníkům, než je on sám – tedy i kdyby k takovému procesnímu pochybení skutečně došlo, správní soudy nejsou oprávněny se tímto zabývat.

[32] Stěžovatel závěrem uvedl, že byl ze strany správních orgánů zastrašován a odrazován od dalšího procesního postupu. Kasační soud jeho tvrzení nijak nezpochybňuje. Ze správního spisu nicméně není patrné, že by stěžovatel například vznesl námitku podjatosti vůči úředníkům městského úřadu. Za situace, kdy toto ani jakkoliv jinak nedoložil, kasační soud nemohl tvrzení stěžovatele s ohledem na míru obecnosti jakkoliv posoudit.

V. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu